

Добитак у свим варијантама

Рекло би се да је Бушова администрација и цео јавни и полутајни естаблишмент који иза ње стоји на чистом добитку у садашњој кавкаској кризи која је започела нападом грузијских снага на Јужну Осетију на (још један) „мистични датум“ 08.08.08. Овде, међутим, на почетку треба подвући да нису САД као такве на добитку, већ управо садашњи неоконзервативни естаблишмент који њима влада, за којег многи из старе, традиционално конзервативне (тј. укорене у самој америчкој традицији и искуству, за разлику од неоконзервативаца, који су махом бивши троцкисти, али увек интернационалисти) америчке гарде сматрају да је „киднаповао“ америчку спољну политику, па чак и спровео „тихи државни удар“. А управо је стара, конзервативна гарда, хајде да кажемо Регановог крила Републиканске партије, заједно са делом левог крила Демократске странке и све већим бројем „несврстаних“ америчких бирача, најгласнија у својим негодовањима према, не само кризи у Грузији, већ и целокупној агресивној „америчкој“ спољној политици која се води све већим интензитетом још од краја хладног рата.

Ово рашчлањивање на почетку је важно, да би се боље разумели мотиви који стоје иза најновије глобалне кризе, која има тенденције не смиревања, већ даљег заоштравања. Дакле, шта Буш и неоконзервативци (а с њима и „либерални“ интервенционисти, чији је идејни гуру Бжежински, а последњи експонент Клинтон) добијају Сакашвилијевим једностраним рушењем 15-огодишњег грузијског провизоријума?

Жељено додатно заоштравање односа између ЕУ и Русије, као и продубљивање поделе између њих, већ се исказало на састанку ЕУ посвећеном кризи у Грузији, 01.09.2008. Тада је обнављање „стратешког партнерства“ са Русијом условљено повлачењем руских снага на положаје пре почетка сукоба, што је за Русију неприхватљиво, као и додатном хомогенизацију новијих, традиционално анти-руски расположених чланица ЕУ/НАТО, чији ће гласови, унутар тих организација-близанаца, сада бити још јачи и тежи за игнорисање, поготову што ће имати несмањену подршку САД.

С тим у вези, експресном брзином, која једноставно није могла да буде случајна, „руска агресија на Грузију“ искоришћена је као повод за потписивање уговора о размештању „анти-балистичког штита“ са Пољском. У исто време, украјински председник Јушченко је одмах „завапио“ за што бржи пријем своје земље у НАТО пакт, а омања НАТО флотила се баш тада некако задесила у Црном Мору.

Учвршћивањем Сакашвилијевог режима, макар и у „скраћеној“ Грузији, Бушова

администрација је прибавила додатни пропагандни легитимитет за јачу војно-политичку подршку режиму чија се популарност драстично смањивала. Сада се свака потпора Сакашвилијевом растућем ауторитаризму, свако додатно наоружавање Грузије, сваки нови долазак америчких/НАТО бојних бродова, авиона и/или „саветника“ и „инструктора“ – увек може оправдати „опасношћу од руске агресије“. У исто време, биће лакше сатанизовати и грузијску опозицију као „про-руску“, „про-агресорску“, па чак и „издајничку“. Наравно, све ово не значи да Сакашвили на средњи рок неће изгубити домаћу подршку, али то његове менторе много не тангира, јер су му бар мало продужили век и унапред радикализовали евентуални будући сукоб између грузијске позиције и опозиције.

У вези са претходним, ово уноси додатно заоштравање руско-грузијских односа и удаљава ова два вековно савезничка народа од обнове тог савезништва. А, као што је познато, где се двоје споре, трећи је на добитку.

Опет у вези с претходним, отворено је једно ново жариште на јужним руским границама, да би се одвлачиле руске снаге, које би могле бити употребљене на другим местима и заузети део руских војних ресурса.

Нови повод да се сатанизује Русија у међународном јавном мњењу, у овом случају није циљ сам по себи, мада неоконзервативци и западни „либерални“ интервенционисти на овом пројекту иначе систематски раде, константно оптужујући руско руководство да „клизи назад у ауторитаризам“, „уцењује енергентима“ и слично.

С тим у вези, додатне погодности најновије сатанизације Русије су следеће:

- 1) као (увек) добродошло скретање пажње са непрекидне кланице у Ираку,
- 2) још битније, као скретање пажње са све крвавијег и неизвеснијег рата у Авганистану, који је у последње време обележен све већим жртвама тамошњег цивилног становништва узрокованих „пријатељским“ НАТО бомбама,
- 3) релативизација и делегитимизација руског (и не само руског) става по питању незаконитог отцепљења и западног признавања Косова,
- 4) можда најважније, као превентивна релативизација међународних критика на рачун све већих притисака, а вероватно и скорог америчког напада на Иран и/или Сирију.

Готово је немогуће да Бушова администрација и НАТО-планери нису предвидели одлучну руску реакцију. Они су је сигурно и те како урачунали као могућност, можда и као вероватноћу. Било како било, ово је за њих био дупло-добитни сценарио: да Русија није реаговала, био би то тежак ударац за њен престиж, не само у региону, већ и у глобалним размерама; с друге стране, руска реакција довела је управо до горе-наведених последица.

Може се чинити да се све може окренути против овог неоконзервативно-либералног-НАТО гамбита ако Русија реши, како је и најављивала, да одговори и „војним“ средствима, поготову када је реч о размештању америчког „анти-ракетног штита“. То, опет, зависи од становишта са ког се ствар посматра. Са становишта чисто америчких, а и чисто „европских“ (овде се мисли на цео континент, не само на ЕУ) интереса, упирање руских нуклеарних ракета ка европским циљевима и/или

размештање истих на Куби или, на пример, у Венецуели, био би чист губитак, додатна несигурност и претња америчкој и европској безбедности. Међутим, као што је назначено на почетку текста, ако ствар посматрамо не са нечијег националног, већ са становишта западног неоконзервативно-либерално-интервенционистичког естаблишмента, то уопште није лоша ствар. Јер, ако знамо да је Џорџ Буш старији још 1990. објавио освит једног „новог светског поретка“, ако амерички неоконзервативци отворено говоре о „крсташким ратовима“ за „ширење демократије“ по целој земаљској кугли и „радикалном, демократском преуређењу Блиског Истока“, онда је глобални хаос умногоме добродошла ствар. Онда је и „нова руска претња“ управо оно што је неопходно како би западни војно-индустријски комплекс могао даље да се „унапређује“, ради „одбране“ западног становништва, и како би се то становништво подвргло све већој контроли и надзору, а све у име „заштите демократије“. Онда је и заоштравање са свим земљама које не учествују у новом „пројекту“ пожељна ствар, јер је сваком вештачком поретку, макар се он водио и под именом „демократски“, неопходан спољни непријатељ.

Настављајући овом логиком, неоконзервативци-либерални интервенционисти уопште се не узбуђују порукама које долазе од оних који су искрено забринуте за светски мир, а које гласе нешто попут: „Ето видите, нисмо ли вам рекли шта ће се десити уколико се призна Косово, отворила се Пандорина кутија, сад ће сви да траже независност“. Не, то кругове који су гурнули Сакашвилија у овај гамбит уопште не тангира, напротив. Јер, то је могућност отварања не једног, не два, већ на десетине, па можда и на стотине жаришта. А то отварање нових жаришта једино не одговара земљама које се залажу за очување садашњег поретка, заснованог на поштовању граница и јасним правилима игре како се оне могу мењати, поретка који је почео да се учвршћује још са закључењем Вестфалског мира 1648. године. Дакле, међу великим силама не одговара Русији и Кини на првом месту. О мањим земљама са мултиетничким становништвом да и не говоримо. То једино одговара револуционарној сили која би да радикално преуреди свет ради његове наводне „демократизације“. И, мада је центар те политике у Вашингтону, са придруженим центрима у Лондону и Бриселу, то, како је већ назначено, никако не значи да протагонисти ове политике нису спремни да жртвују интересе земаља у чијим седиштима они столују. Ту није потребна никаква „теорија завере“ да би се видело да имамо посла са елитама које, ако нису „наднационалне“ по генетици, онда бар тако мисле и делују.

Шта чинити? Исто питање се постављало и крајем '30-их, у вези са Немачком.

Калкулација је следећа: сваки „мир“ ће, са становишта агресора – а то је сада, то се мора рећи отворено, све што се подразумева под садашњом верзијом НАТО пакта – бити третиран само као „примирје“. Русија, већ годинама, чак и пошто је кренула путем опоравка под Владимиром Путином, покушава да „смири лопту“, избегавајући колико је год то могуће, трајно заоштравање односа са Западом. Истина, добар део разлога за то, бар у почетку, био је „куповина времена“ како би се Русија опоравила од поражавајућих и понижавајућих '90-их – и војно, и материјално, и психолошки и духовно. Међутим, сада већ преовладава и други разлог, а то је да би, са наоружањем које свет данас поседује, свако трајно заоштравање између нуклеарне Русије и нуклеарног Запада, на челу са САД, имало несагледиве и, вероватно, фаталне последице на планетарном нивоу.

То, наравно, не значи да Русија може и треба да стално узмиче, што је очигледно веома добро схваћено у Москви и што је и довело до муњевитог одговора у Јужној Осетији, Абхазији и самој „ужој“ Грузији, као и до експресног признања две, доскоро аутономне грузијске области. Јер, као што је Черчил рекао Чемберлену: „изабрали сте срамоту уместо рата, а сада ћете имати и једно и друго.“ Русија није изабрала срамоту, али и даље настоји да остави отворена врата за враћање у мирније воде. Можда не толико због илузија о томе с ким има посла у Вашингтону, Лондону и Бриселу, већ што зна да, без обзира на све, западне елите ипак нису потпуно хомогенизоване, а ни њихова јавна мњења, мада се и на тим пољима вредно и систематски ради. Одлучним акцијама тамо где је неопходно, Русија стиче поштовање; уздржаност тамо где је то могуће, она баца какво-такво светло на то које су снаге данас главна опасност по светски мир. И, ако тај мир (тј. одсуство глобалног рата високог интензитета) буде био доведен до саме ивице понора, можда ће управо најшира могућа свест о томе ко је главни данашњи глобални агресор бити тај тас на ваги који ће моћи да осујети коначни корак на пут без повратка.

То је једина исправна политика за Русију која, хтела-не-хтела, поново постаје језгро глобалног отпора најновијем агресивном покушају успостављања неког новог светског поретка. На вербалном плану, први такав корак био је принципијелно противљење нелегалном отцепљењу и признању Косова, засновано на поштовању важећег међународног права. На војном плану, то је било стављање у заштиту Јужне Осетије и Абхазије и њихово признање као независних држава, засновано не толико на „косовском преседану“ колико на одбрани од једног крајње агресивног геополитичког потеза од стране западних сила. Нажалост, чини се да то нису и последњи изнуђени потези које ће Русија – а и други који јој се буду придружили – морати да предузме. Јер, уз пројекат „глобалне демократизације“ иде и глобална економска криза историјских размера, а постоји само један начин да се она „забашури“. Онај најгори. Нека нам је Бог у помоћи. Или, како су Американци имали обичај да кажу током Другог светског рата: хвали Господа и додај још муниције. У свему томе, најбитније је, ако ништа друго, бити на правој страни.